

„Hvala vam za to poročilo; zdaj vem, kar sem želel izvedeti, zato rej slobodno otidete,“ reče zdravnik trapistu.

A trapist vpraša zdravnika: „Gospod zdravnik! Ali vi zastonj dajete svēte bolnikom, kadar vas pridejo vprašat za svēt?“

„Čemu to vprašanje?“ odvrne nekoliko nejevoljno zdravnik.

„Ker bi vas rad opómnel, da ste vi dolžni tudi meni nekaj plačati za to, ker ste me poklicali k sebi za posvetovanje.“

„Kako to?“

„Ako bi jaz ne bil moral k vam iti, bil bi v tem času po mestu prosil, in vi ste dolžni mene odškodovati za izgubljeni čas.“

Nekako začuden vpraša zdravnik:

„Koliko zahtevate?“

„Pet goldinarjev!“

Zdravnik ponudi bratu desetak, a on odvrne: „Jaz sem samó pet goldinarjev zahteval in nazaj vam tudi nimam kaj dati.“

„Nu, tedaj pa vzemite cel desetak.“

Trapist mu odgovori: „Gospod! jaz sem vas hotel samó opómneti, kar bi se vam spodobovalo in kar bi jaz smel po pravici od vas pričakovati; a denar le obdržite, ker jaz ne smem zase niti krajcarja vzeti.“

„Tedaj ga pa vzemite za vaš samostan,“ reče zdravnik.

V ta namen je trapist hvaležno vzel desetak in rekel: „Lepa vam hvala; Bog vam povrni stotero!“

Ko je trapist otišel, še dolgo potem ni ga mogel zdravnik pozabiti, kajti prepričal se je, da niso trapisti taki divjaki in neumneži, kakor je on poprej o njih mislil in govoriti slišal.

J. S. Gombárov.

Planíka.

Tam, kjer visoke mi stojé planine,

Na njih leží pa mrzli večni led;

Tam, kjer so strme skálnate pečine,

Kjer divje le živali najdeš sléd;

Kjer ni zeleno - pisane doline,

Bučela kjer nabira sladki med:

Tam rase vrhu bélega snežnika

Na strmej péči bélkasta planíka.

Lepôte ni, prijétne ne dišave

Podaril cvetki vsemogočni Bog,

Vender je najti sredi ní dobrave,

Napoljih, travnikov okrog in krog:

Zasádil jo je Stvarnik na višave,

Kjer ona krasotí planínski log.

Tu rase in cvetè le - tá cvetíca

Ponižno in ljubó, goré samíca.

Mrzlota zimska njej nič ne škoduje:

Planíka vedno zelení, cvetè,

In njeni cvet nikdar se ne osuje,

Če tudi beli snežec jo zaspè;

Le kadar kruta roka jo izruje,

Takrat še le ubožica umrè.

Ko pa jej smrt preseka nit življenja,

Dolinec na klobuk si jo pripenja.

Kraljica si planínska ti, planíka!

Časti in ljubi te nižave sin;

Marsikatérega človeka mika

Odtrgati vrh skalnih te pečin.

In tudi jaz te, o planínska díka,

Ohranil si v hvaležen bom spomín.

Nikdar naj ti ne zvéne zvézdno cvetje,

Obdaja vedno le te mladoletje!

J. B.